

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Bobáka ve věci

žalobkyně: **Vinostrada s.r.o.**, IČO: 02967375
sídlem Korunní 588/4, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Dlouhým
sídlem Opletalova 600/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Praze**
sídlem Za Opravnou 300/6, 150 00 Praha 5

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti ze dne 12. 12. 2023, již se žalobkyně domáhala vydání souhlasu k uvedení na trh vinařských produktů, jejichž uvedení na trh bylo zakázáno opatřením inspektora žalovaného ze dne 14. 7. 2022, č. D0258-10831/22/C,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se svou žalobou domáhá ochrany před tvrzenou nečinností správního orgánu. Inspektor žalovaného podle ní řádně nevyřídil její žádost, kterou usilovala o to, aby vydal

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

souhlas s uváděním vinařských produktů na trh podle § 5a odst. 1 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (**zákon o SZPI**).

2. Prapůvod celé věci vychází z dřívější kontroly u žalobkyně, v rámci níž přistoupil inspektor žalovaného k vydání opatření podle § 5 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o SZPI, kterým žalobkyni zakázal vyrábět a uvádět na trh výrobek s názvem ALZAIA GLERA 20 LTR slim keg šarže 00264775 v množství 1600 l. Uvedl, že žalobkyně nesplnila oznamovací povinnost danou § 14a odst. 1 vinařského zákona¹ (**Opatření**).
3. Ředitel žalovaného změnil výrok tohoto opatření tak, že se jedná pouze o zákaz uvádění výrobku na trh, nikoliv také o zákaz jeho výroby. Ve zbytku však podané odvolání neshledal důvodným (rozhodnutí ze dne 28. 7. 2022, č. j. SZPI/BF176-25/2022). Žalobkyně se bránila žalobou, které zdejší soud vyhověl a rozhodnutí ředitele žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 24. 4. 2023, č. j. 17 A 80/2022 - 122. Spor mezi stranami spočíval v tom, zda obaly, v nichž bylo víno uskladněno, jsou obaly určenými pro spotřebitele ve smyslu § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona. Pokud se o takové obaly nejedná, jak se domnívá žalovaný, měla žalobkyně splnit svou oznamovací povinnost jako v případě nebaleného vína. Podle zdejšího soudu správní orgán tuto otázku řádně nehodnotil. Tento rozsudek ovšem posléze zrušil Nejvyšší správní soud (NSS) a věc vrátil soudu k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 24. 8. 2023, č. j. 8 As 111/2023 - 66). Dospěl k závěru, že správní orgán své rozhodnutí odůvodnil dostatečně a touto otázkou se tak měl zabývat městský soud.
4. Zdejší soud ovšem následně řízení přerušil s ohledem na běžící řízení o jiné kasační stížnosti, a to proti rozsudku téhož soudu ze dne 18. 10. 2023, č. j. 9 A 65/2022 - 177, jímž bylo rovněž rozhodnuto o zrušení jiného rozhodnutí ředitele žalovaného a opatření č. D022-11575/22/D ze dne 23. 6. 2022. V tomto případě se soud zabýval rovněž posouzením, zda jsou obaly typu KEYKEG, popř. POLYKEG, určeny pro spotřebitele, a dovodil, že tomu tak je.
5. S odkazem na tyto závěry devátého senátu zdejšího soudu žalobkyně vycházela z toho, že jednotlivá opatření byla vydána na základě nesprávného právního názoru. Proto dne 5. 12. 2023 informovala žalovaného o vydání předmětného rozsudku a vyzvala jej, aby bezodkladně vydal souhlas dle § 5a odst. 1 zákona o SZPI ohledně dřívějších opatření ze dne 11. 2. 2021 a 3. 6. 2021 (na základě kontrolního vstupu dne 30. 1. 2024 inspektor žalovaného požadovaný souhlas formou prostého konstatování v kontrolním protokolu udělil).
6. Dne 12. 12. 2023 pak žalobkyně žalovaného požádala ze stejných důvodů o souhlas ve vztahu k nyní rozhodnému Opatření (č. D028-10831/22/C). K této žádosti ovšem inspektor žalovaného dne 5. 1. 2024 přípisem č. j. SZPI/CP132-10/2023 žalobkyni sdělil, že z důvodu probíhajícího soudního řízení pod sp. zn. 17 A 80/2022 neshledává důvod udělit souhlas s uváděním na trh vinařského produktu dotčeného Opatřením.
7. Žalobkyně následně podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, v němž se domáhala vydání rozhodnutí o své žádosti, týkající se vydání souhlasu. Ředitel žalovaného usnesením ze dne 17. 1. 2024, č. j. SZPI/CP132-16/2023, žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhověl s tím, že inspektor žalobkyni důvody nevydání souhlasu sdělil, přičemž v tomto úkonu neshledal nedostatek formy.
8. Poté žalobkyně podala nynější nečinnostní žalobu.

¹ Zákon č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

II. Obsah žaloby

9. Žalobkyně s odkazem na rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 33/2010 - 99, č. 2323/2011 Sb. NSS, zdůraznila, že požadovaný souhlas s uvedením na trh je rozhodnutím ve smyslu § 67 zákona 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (**správní řád**), jelikož se jím zakládá právo (resp. odnímá povinnost zdržet se dříve zakázané činnosti). Tento souhlas musí být inspektorem adresován konkrétní osobě a musí obsahovat jasnou výrokovou část, řádné odůvodnění a poučení. Pokud byla určitá povinnost uložena ve formě opatření jako materiálního rozhodnutí, pak totožná povinnost musí být odňata v totožné formě. Tyto závěry jsou přitom použitelné i podle aktuální právní úpravy. Poukázala i na souhlasy podle stavebního zákona, u nichž soudní praxe jednoznačně dovodila, že se jedná o správní rozhodnutí, které je soudně přezkoumatelné.
10. Dále namítala, že § 5a odst. 1 zákona o SZPI nedává žalovanému (inspektorovi) žádnou možnost správního uvážení. Pokud byl závadný stav odstraněn, musí být souhlas vydán neprodleně (resp. do 15 dnů ode dne, prokázání odstranění závadného stavu). V případě nevydání souhlasu lze stěžít akceptovat, že žalovaný nijak nerozhodne. Méně formální právní postupy (např. ve smyslu části čtvrté správního řádu) jsou přijatelné tam, kde se návrhu účastníka plně vyhovuje (kde absencí přezkoumatelného rozhodnutí nemůže být zkrácen). Takové sdělení zcela jistě není rozhodnutím ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a dotčený subjekt by se tedy nemohl takovému postupu soudně nijak bránit. Žalovaný měl o její žádosti rozhodnout ve správním řízení (k tomu žalobkyně odkázala i na rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. 4 As 16/2017 - 45).
11. Závěrem žalobkyně doplnila, že žalovaný měl souhlas vydat nejpozději dne 28. 11. 2023, neboť již 13. 11. 2023 mu byl doručen rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 9 A 65/2022. Za zcela nezákonný pak považuje postup žalovaného, který o žádosti nerozhodl ani později. Domáhá se proto, aby soud žalovaného zavázal rozhodnout (o její žádosti o vydání souhlasu ze dne 12. 12. 2023), a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

12. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na vypořádání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. Připomněl, že inspektor žalovaného reagoval na žádost žalobkyně odpovědí z 5. 1. 2024, svou povahou šlo o úkon podle části čtvrté správního řádu. Ředitel upozornil, že v § 5a odst. 1 zákona č. 146/2002 Sb. je zakotven postup umožňující pouze vydání souhlasu inspektora s uváděním potravin a zemědělských výrobků na trh v případě, kdy je závadný stav odstraněn. Zákon neupravuje, jak má inspektor postupovat v případě, kdy k vydání souhlasu nepřistoupí. V takovém případě inspektor do opatření nijak nezasahuje. Opatření nadále trvá, aniž by o této skutečnosti musel vydávat rozhodnutí deklaratorní povahy. Účastníka řízení v takovém případě inspektor vyrozumí o skutečnosti, že souhlas s uváděním na trh nebyl vydán, nemění se tak jeho práva a povinnosti, resp. se ani nedeklarují žádná nová práva či povinnosti. Zákon nejenže neukládá ve věci nevydání souhlasu vydat rozhodnutí, zákon dokonce vůbec nestanoví, že by v případě nevydání souhlasu musel inspektor jakoukoliv formou žadatele o této skutečnosti informovat. Ředitel proto neshledal, že by byl inspektor nečinný pro špatnou volbu formy, kterou bylo o předmětném návrhu rozhodnuto.
13. Žalovaný dále odmítl, že byl povinen vydat souhlas s uvedením výrobků na trh sám nejpozději dne 28. 11. 2023, v návaznosti na doručení rozsudku devátého senátu zdejšího soudu. Od vydání Opatření uplynul více než jeden rok, žalovaný tak ani nemohl vědět, zda trvá zájem žalobkyně na uvádění předmětných produktů na trh.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

14. V replice k tomuto vyjádření žalobkyně zdůraznila, že žalovaný podle ní nepředkládá argumentaci, která by důvodnost její žaloby vyvracela. Žalovaný nevysvětlil, že by o žádosti rozhodl, nevyjádřil se ani k nedostatku jím zvolené formy sdělení. Tvrzení, že nevěděl, zda bude chtít žalobkyně uvolnit zadržované produkty, je absurdní. Žalovaný je povinen souhlas s uvedením na trh vydat, jsou-li pro to dány důvody.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Předem vlastního posouzení soud předesílá, že se musel zabývat i povahou podané žaloby. Vycházel přitom z toho, že jak podle obsahu a označení žaloby, tak žalobního petitu nemůže být sporu o záměru žalobkyně podat nečinnostní žalobu. Tou se chtěla domoci rozhodnutí o její žádosti z 12. 12. 2023, které žalobkyně považuje za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (a dokonce i § 67 správního řádu). Následně se proto soud musel zabývat splněním podmínek řízení, včetně toho, zda se žalobkyně domáhá vydání rozhodnutí *ve věci samé*, a zda byl žalovaný vůbec povinen v této věci vydat rozhodnutí.
16. V této souvislosti soud nejprve zdůrazňuje, že podle ustálené judikatury (např. rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104) je ochrana proti nečinnosti přípustná jen tam, kde výsledkem řízení má být rozhodnutí, jež bude následně přezkoumatelné soudem v režimu § 65 s. ř. s., tedy rozhodnutí *ve věci samé* (nebo osvědčení). V projednávané věci nelze říci, že by tomu tak nebylo.
17. Soud připomíná, že podle § 5a odst. 1 zákona o SZPI vydá inspektor žalovaného
- souhlas s obnovením výroby zemědělských výrobků, potravin nebo tabákových výrobků, uváděním zemědělských výrobků nebo potravin na trh nebo uváděním tabákových výrobků na trh nebo jejich distribucí anebo s používáním obalů, etiket, přístrojů, zařízení nebo prostor, které byly zakázány podle § 5 odst. 1 písm. a), pokud byl závadný stav odstraněn; souhlas musí být vydán neprodleně, nejpozději však do 15 dnů ode dne, kdy kontrolovaná osoba prokázala odstranění závadného stavu.*
18. Povahou tohoto úkonu, stejně tak možností soudní ochrany se v obdobné věci téže žalobkyně (sp. zn. 11 A 101/2023) již zdejší soud zabýval. Po podání žaloby mířící proti vyřízení žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti v související věci žalobkyni upozornil, že musí zvolit cestu žaloby nečinnostní. Dané řízení bylo později zastaveno, soud se však tohoto názoru přidržel např. i v usnesení ze dne 2. 2. 2024, č. j. 11 A 125/2023 - 51, kterým odmítl zásahovou žalobu výrobce, již brojil proti nevydání souhlasu k uvolnění výrobků, s tím, že nebyl kontrolovanou osobou. Nemohl proto být přímo zasažen na svých právech (zároveň ovšem soud doplnil, že správnou cestou zde bylo podání nečinnostní žaloby, jelikož souhlas je rozhodnutím; nicméně i v takovém případě nebyl výrobce ve své právní sféře přímo dotčen). Soud nepřehlédl ani navazující rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2024, č. j. 1 As 34/2024 - 47, který kasační stížnosti výrobce nevyhověl. Jakkoli se v tomto rozsudku povahou souhlasu NSS výslovně nezabýval, i tuto rovinu reflektoval, aniž názor zdejšího soudu jakkoli korigoval.
19. Soud dále připomíná, že NSS již dříve dospěl k závěru, že vlastní opatření dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o SZPI je rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. a že se v jeho případě na postup jeho vydání subsidiárně použije i § 67 správního řádu (viz žalobkyní citovaný rozsudek sp. zn. 7 As 33/2010). Tyto závěry lze přiměřeně a s níže rozvedenými výhradami aplikovat i v případě souhlasu podle § 5a odst. 1 zákona SZPI. Z něj sice nevyplývá oprávnění žalovaného předchozí opatření zrušit, žalovaný však může tímto souhlasem do budoucna povolit uvádění výrobků do oběhu; fakticky tedy předchozí rozhodnutí tímto souhlasem překoná (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2007, č. j. 1 As 1/2006 - 120, č. 1726/2008 Sb. NSS, jenž dotčený úkon v souladu s tehdejší úpravou, zakotvenou v § 5 odst. 5 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

SZIF ve znění účinném do 31. 8. 2014, označoval za povolení, jeho povahou se ovšem blíže nezabýval).

20. Jinak řečeno, v důsledku vydání souhlasu může příslušný subjekt opět uvádět na trh potraviny, které doposud uvádět nemohl, neboť mu to bylo zakázáno opatřením dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o SZIF. Takový akt proto nutně zakládá, resp. mění práva a povinnosti jmenovitě určené osoby. Souhlas s obnovením výroby, uváděním na trh nebo distribucí zemědělských výrobků nebo potravin podle § 5a odst. 1 zákona o SZPI je proto rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. V případě nevydání souhlasu se lze bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti.
21. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že zákon o SZPI blíže neupravuje, zda a jakým způsobem se o vydání souhlasu vede správní řízení, nestanoví ani požadavky na podobu (formu) souhlasu a nestanoví ani, zda a jakým způsobem postupuje žalovaný v případě závěru, že nejsou splněny podmínky pro vydání souhlasu. K tomu soud odkazuje na tzv. materiálně-formální pojetí rozhodnutí, kterému se věnuje bohatá judikatura NSS a též Ústavního soudu.
22. Za inspirativní lze považovat například závěry rozšířeného senátu NSS, které se týkaly souhlasů ve stavebním právu (usnesení z 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43, č. 3931/2019 Sb. NSS). Nejen, že se tyto správní akty shodně nazývají, ale obdobně představují i procesně jednodušší (rychlý a operativní) nástroj. Je zřejmé, že smyslem úpravy souhlasu s uvedením na trh je snaha co nejdříve odstranit zákazy stanovené opatřením podle § 5 odst. 1 zákona o SZPI (tomu ostatně odpovídá i krátká lhůta nejvýše 15 dnů, v níž má být souhlas vydán).
23. Rozšířený senát v návaznosti na svou dřívější judikaturu označil souhlasy ve stavebním právu za úkony podle části čtvrté správního řádu (přesto posléze dovodil, že jde o rozhodnutí). Zopakoval, že pojem rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. není totožný s rozhodnutím správního orgánu dle § 67 správního řádu. Připomněl rovněž, že v případě pochybností o naplnění formálního znaku hraničních či nestandardních úkonů má být upřednostněna možnost obrany proti takovým úkonům cestou žaloby proti rozhodnutí, neboť právě toto řízení nejlépe naplňuje principy, na nichž je správní soudnictví v České republice vybudováno (zásahová žaloba má pouze doplňkovou povahu).
24. Skutečnost, že stavební předpisy kladou určité nároky na obsah souhlasu, například předpokládají jeho písemnou formu (srov. § 15a dřívější vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu), na uvedeném nic nemění. Rozšířený senát v citovaném rozhodnutí rozvedl, že k naplnění formálního znaku zpravidla postačuje, aby založení, změna, zrušení nebo závazné určení práv individuálně určených jednotlivců (adresátů) bylo vtěleno do aktu správního orgánu, u nějž je předepsána písemná forma a k jehož vydání je zákonem dána kompetence správního orgánu při splnění zákonem stanovených podmínek, které je správní orgán povinen posoudit. Pokud zákon o SZPI hovoří o *vydání souhlasu*, nutně to implikuje jak kompetenci správního orgánu k jeho vydání, tak určitou elementární formu. Řádná a odůvodněná reakce na žádost o vydání souhlasu je nepochybně žádoucí a lze ji dovozovat i z principů dobré správy. K významu formálního znaku rozhodnutí soud odkazuje i na usnesení z 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, č. 3779/2018 Sb. NSS, ve věci „*Výtka státnímu zástupci*“, v němž rozšířenému senátu „postačoval“ jen zcela minimální formální standard (výtka není vydávána ve standardním řízení, může být případně uložena i ústně či jen pouhým dopisem/přípisem).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

25. Kromě toho soud považuje za důležitý i způsob a formu, jakými žalovaný v této věci na žádost žalobkyně reagoval; jak totiž dovodil NSS v rozsudku ze dne 24. 9. 2021, č. j. 5 As 108/2020 - 37, bod 18, při posuzování formálního a materiálního aspektu úkonu správního orgánu nelze odhlížet od samotného aktu. Žalovaný na žádost žalobkyně reagoval dopisem z 5. 1. 2024. Tento dopis o rozsahu tří stran obsahuje hlavičku (*ODPOVĚĚ NA ŽÁDOST KONTROLOVANÉ OSOBY O ZAHRNUTÍ VÍNA ... DO NÁVRHU NA VYDÁNÍ SOUHLASU S UVÁDĚNÍM VINŔASKÝCH PRDOKKTŮ NA TRH...*), shrnutí dosavadního stavu, a potom zdůvodnění, proč souhlas vydán nebude. Tento úkon tak fakticky obsahuje jak výrok, tak odůvodnění, postrádá „jen“ označení za rozhodnutí a poučení o opravných prostředcích. Skutečnost, že o návrhu nebylo vedeno správní řízení, potažmo nenaplnění požadavků § 67 správního řádu ovšem ještě neznamená, že se nemůže jednat materiálně o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (viz výše).
26. Žalobkyně se proto může nečinností žalobou domáhat vydání souhlasu. Soud následně musí posoudit, jestli souhlas vydán byl, popřípadě, zda správní orgán žalobkyni sdělil, že takový souhlas nevydá. Předmětnou žalobu tak soud projednal jako žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou se žalobkyně domáhá řádného vyřízení své žádosti z 12. 12. 2023, o níž podle ní nebylo rozhodnuto. K vlastním nárokům na to, jakým způsobem (jakou formou) měla být žádost žalobkyně vyřízena a zda tak vyřízena byla, soud odkazuje na věcné posouzení níže.
27. Mezi účastníky dále není sporu o tom, že žalobkyně v posuzované věci splnila podmínku vyplývající z § 79 odst. 1 s. ř. s. a marně vyčerpala prostředky obrany proti tvrzené nečinnosti žalovaného. Soud připomíná, že žalobkyně uplatnila podání z 15. 1. 2023, kterému ředitel žalovaného, jako nadřízený inspektora, jenž žalobkyni původně odpověděl, nevyhověl. Sporná konečně nebyla ani včasnost žaloby; je zřejmé, že ji žalobkyně podala ve lhůtě podle § 80 odst. 1 s. ř. s.
28. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. Soud rovněž neshledal důvod provádět dokazování, ve věci bylo možné vyjít z předloženého spisového materiálu; dosavadní průběh věci ostatně není mezi stranami sporný a je dostatečně zřetelný i z jejich podání. Vzhledem k závěru soudu nebylo potřeba u žalovaného ověřit ani aktuální stav věci.
29. Podstatou vlastní důvodnosti žaloby zůstává posouzení, zda žalovaný žádost řádně vyřídil.
30. Nejprve ale soud pro pořádek upozorňuje, že podle předmětné úpravy vydává jak opatření podle § 5, tak souhlas podle § 5a odst. 1 zákona o SZPI inspektor žalovaného. Toho soud ovšem nepovažuje za samostatný správní orgán (samostatný svazek kompetencí), ale za součást inspektorátu, který také žalobkyně označila jako žalovaného. Zákon o SZPI nekonstituuje inspektora jako správní orgán, pouze tím označuje konkrétní úřední osobu (obdobně jako se v jiných zákonech používá pojmu policista, celník apod.). Stejně tak soud nevnímá jako samostatný správní orgán ani ředitele žalovaného (k tomu srov. již citovaný rozsudek NSS sp. zn. 7 As 33/2010).
31. Pro posouzení důvodnosti žaloby bylo klíčové posoudit, zda o žádosti žalobkyně mělo být rozhodováno ve správním řízení a zda měla reakce žalovaného odpovídat standardům správního rozhodnutí dle § 68 správního řádu (potom by byla reakce žalovaného ze dne 5. 1. 2024 nedostatečná a žalovaný by byl stále nečinný, jelikož dosud o žádosti nerozhodl). Jakkoli dotčená úprava § 5a zákona o SZPI nevylučuje použití správního řádu (vč. jeho části druhé a třetí), soud je toho názoru, že o vydání souhlasu se správní řízení nevede a souhlas není rozhodnutím podle § 67 správního řádu. Tyto závěry soud dovozuje především ze skutečnosti, že o souhlasu zákon o SZPI nehovoří jako o rozhodnutí a Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

s vedením správního řízení nepočítá. Zákon ostatně nepočítá ani s podáním žádosti o vydání souhlasu, s níž by snad spojoval zahájení řízení. Předpokládá toliko, že kontrolovaná osoba prokáže odstranění závadného stavu.

32. Soud poukazuje i na systematiku zákona, konkrétně porovnání úpravy opatření a souhlasu ve smyslu § 5, resp. § 5a zákona o SZPI. V případě opatření zákon o SZPI výslovně zmiňuje pojem řízení (opatření se vydává jako první úkon v řízení), upravuje i předání písemného vyhotovení a konečně i podání písemného odvolání (§ 5 odst. 2 a 4). Poukázat lze též na § 5a odst. 4 zákona o SZPI, který upravuje možnost změny vydaného opatření v tam stanovených případech. Zde zákon o SZPI taktéž hovoří o řízení („změnové“ opatření je prvním úkonem v řízení) a předpokládá i možnost odvolání. V případě souhlasu dle § 5a odst. 1 zákon nezmiňuje ani vedení řízení, ani podání opravného prostředku apod.
33. Nižší formální nároky konvenují i smyslu a účelu tohoto institutu, jímž je co nejrychlejší uvolnění zajištěných produktů, pokud dojde k odstranění závadného stavu. Použití komplexní úpravy správního řízení, jako jsou požadavky na seznámení s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, v krátké lhůtě 15 dní působí nelogicky. Racionální zákonodárce by v takovém případě i u souhlasu přijal úpravu obdobnou úpravě opatření a jeho změny.
34. Souhlas s uvedením výrobků na trh tak podle soudu není rozhodnutím podle § 67 správního řádu. Obdobně není takovým rozhodnutím ani negativní výsledek posouzení žalovaného v podobě nevydání souhlasu/nevyhovění žádosti. Ten je obdobně jako pozitivní souhlas rozhodnutím v materiálním smyslu. Jakkoli se jedná o méně formální akt, který má charakter úkonu podle části čtvrté správního řádu, jde ve světle shora popsanych úvah o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Oba v úvahu připadající způsoby rozhodnutí o žádosti tak mají stejnou povahu. Podle soudu nelze bez dalšího dovozovat a vytvářet rozdíly mezi zcela neformálním (pozitivním) souhlasem a potenciálně přísně formálním negativním rozhodnutím; právní úprava pro to neposkytuje oporu. Tím se tato věc liší i od situace, k níž se vyslovil NSS v žalobkyní odkazovaném rozsudku sp. zn. 4 As 16/2017, tj. vztahu zápisu do registru vozidel (fakticky „pouhého“ pozitivního osvědčení) a negativního rozhodnutí.
35. Popsané závěry pak soud dovedly k tomu, že za výsledek posouzení žádosti žalobkyně, který (ač formálně úkonem podle části čtvrté správního řádu) je materiálně rozhodnutím podle § 65 s. ř. s., je nutné považovat odpověď inspektora žalovaného z 5. 1. 2024. Tímto dopisem byla žádost žalobkyně materiálně vypořádána.
36. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný není nečinný, neboť na žádost žalobkyně reagoval, jeho odpověď přitom má písemnou formu a žalovaný v ní sdělil důvody, proč této žádosti nevyhověl. Tuto odpověď považovat za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Pokud s jeho závěry nesouhlasí, může se žalobkyně bránit postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu, popřípadě měla podat žalobu proti rozhodnutí směřující přímo proti odpovědi z 5. 1. 2024. Pakliže má za to, že jsou stále splněny podmínky pro vydání souhlasu, může se jej domáhat opětovně a proti závěrům žalovaného se poté případně bránit u soudu.

V. Závěr a náklady řízení

37. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud žalobu důvodnou neshledal, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěšná nebyla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2024

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.